

- 1) Eerste middel, ontleend aan kennelijk onjuiste toepassing van het recht bij het onderzoek van het begrip „selectiviteit” en bij de kwalificatie van de betrokken maatregel als staatssteun
- De Commissie heeft niet aangetoond dat de onderzochte fiscale maatregel „bepaalde ondernemingen of bepaalde producties” bevoordeelt, zoals artikel 107, lid 1, VWEU verlangt. Zij veronderstelt gewoon dat deze maatregel selectief is omdat hij uitsluitend geldt voor de verwerving van deelnemingen in buitenlandse vennootschappen (in dit concrete geval in derde landen, die niet tot de EU behoren) en niet in nationale vennootschappen. Het betreft hier een onjuiste cirkelredenering: dat voor de toepassing van de onderzochte maatregel — net als voor die van iedere fiscale bepaling — aan een aantal objectieve voorwaarden moet zijn voldaan, betekent niet dat het daarbij rechs of feitelijk om een selectieve maatregel gaat. Spanje heeft gegevens verstrekt waaruit blijkt dat het een algemene maatregel, rechs en feitelijk, betreft waarvoor alle aan de Spaanse vennootschapsbelasting onderworpen ondernemingen in aanmerking kunnen komen, ongeacht hun grootte, aard, herkomst of de sector waarin zij actief zijn.
  - Verder vormt de op het eerste gezicht ongelijke behandeling waarin artikel 12, lid 5, TRLIS voorziet, geen selectief voordeel, maar strekt deze ertoe, alle verwervingen van aandelen — ongeacht of het om nationale dan wel om buitenlandse aandelen gaat — fiscaal gelijk te behandelen. In derde landen bestaan er ernstige belemmeringen op het vlak van het uitvoeren van fusies, waardoor deze in de praktijk onmogelijk zijn. Op nationaal niveau zijn fusies daarentegen wél mogelijk en in dat kader is de afschrijving van de financiële goodwill erkend. Bijgevolg doet artikel 12, lid 5, TRLIS niet meer dan die afschrijving uitbreiden tot de aankoop van deelnemingen in vennootschappen uit derde landen, dat wil zeggen tot een verrichting die het beste — en meest haalbare — functionele equivalent voor de nationale fusies vormt en dus tot de structuur en de logica van het Spaanse stelsel behoort.
  - De Commissie meent ten onrechte dat er geen hinderpalen bestaan voor het uitvoeren van fusies met ondernemingen uit derde landen. Bijgevolg vergist zij zich bij de bepaling van het referentiekader dat nodig is om vast te stellen of een maatregel selectief is en wijst zij ten onrechte de argumenten inzake fiscale neutraliteit af. In het bijzonder maakt zij een onjuiste analyse van de verrichtingen die in de Verenigde Staten, Brazilië en Mexico hebben plaatsgevonden.
  - Subsidiar moet het besluit ten minste nietig worden verklaard voor gevallen waarin meerderheidszeggenschap in ondernemingen uit derde landen wordt verkregen, die op één lijn moeten worden gesteld met situaties van nationale fusies en dus door de structuur en de logica van het Spaanse stelsel worden gerechtvaardigd.
- 2) Tweede middel, ontleend aan onjuiste toepassing van het recht bij de bepaling van de begunstigde van de maatregel
- Subsidiar had de Commissie, ook al zou ervan worden uitgegaan dat artikel 12, lid 5, TRLIS elementen van staatssteun bevat, *quod non*, een grondige economische analyse moeten verrichten om uit te maken wie de begunstigten van de mogelijke steun waren. Volgens de verzoekende partijen zijn de begunstigten van de steun (in de vorm van een te hoge prijs voor de aankoop van de deelnemingen) de verkopers van de deelnemingen en niet, zoals de Commissie stelt, de Spaanse ondernemingen die de betrokken maatregel hebben toegepast.
- 3) Derde middel, ontleend aan schending van het algemene rechtsbeginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen wat de vaststelling van de werking in de tijd van het bevel tot terugvordering betreft
- Subsidiar, voor het geval dat artikel 12, lid 5, TRLIS als steun wordt beschouwd, schendt de Commissie de rechtspraak van de rechterlijke instanties van de Unie door de werking in de tijd van het vertrouwensbeginsel te beperken tot de datum waarop het besluit tot inleiding van de onderzoeksprocedure (21 december 2007) is bekendgemaakt, en bijgevolg door de steun voor na deze datum uitgevoerde verrichtingen terug te vorderen (tenzij voor meerderheidsverwervingen in India en China, waarvoor het gewettigd vertrouwen gold tot de bekendmaking van het eindbesluit op 21 mei 2011, omdat zij van mening was dat er in deze gevallen wél sprake was van duidelijke juridische hinderpalen voor internationale fusies).
  - Volgens de praktijk van de Commissie en de rechtspraak doet de inleiding van de onderzoeksprocedure niet af aan de aard van de maatregel, zodat de *dies ad quem* niet de datum van inleiding kan zijn, maar in elk geval moet overeenkomen met de datum waarop het eindbesluit in het Publicatieblad van de Europese Unie wordt bekendgemaakt.
  - Verder zijn de materiële grenzen die in het besluit worden gesteld aan het erkende gewettigd vertrouwen in de periode tussen de toepassing van het inleidend besluit en die van het eindbesluit, doordat dit vertrouwen tot meerderheidsdeelnemingen in China en India wordt beperkt, niet gerechtvaardigd. Volgens de rechtspraak moet dit gewettigd vertrouwen gelden voor alle verrichtingen in ongeacht welk derde land.

Beroep ingesteld op 29 juli 2011 — Altadis/Commissie

(Zaak T-400/11)

(2011/C 282/72)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Altadis, SA (Madrid, Spanje) (vertegenwoordigers: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero en M. Muñoz de Juan, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het bewijsverzoek ontvankelijk te verklaren en toe te zeggen;
- de in het verzoekschrift aangevoerde middelen tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- artikel 1, lid 1, van het besluit nietig te verklaren voor zover daarin wordt vastgesteld dat artikel 12, lid 5, van de *Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (TRLIS)* elementen van staatssteun bevat, wanneer het van toepassing is op de verwerving van deelnemingen waarbij zeggenschap wordt verkregen;
- subsidiair, artikel 4 van het besluit nietig te verklaren voor zover het daarin heet dat het bevel tot terugvordering ook geldt voor verrichtingen die hebben plaatsgevonden vóór de bekendmaking in het Publicatieblad van de Europese Unie van het eindbesluit waartegen thans beroep wordt ingesteld;
- meer subsidiair, artikel 1, lid 1, en uiterst subsidiair, artikel 4 van het besluit nietig te verklaren voor zover deze betrekking hebben op verrichtingen in Marokko, en
- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen besluit C(2010) 9566 van de Commissie van 12 januari 2011 betreffende de afschrijving van de uit de verwerving van deelnemingen in buitenlandse ondernemingen resulterende financiële goodwill.

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als die in zaak T-399/11, *Banco de Santander en Santusa Holding/Commissie*.

Hogere voorziening ingesteld op 27 juli 2011 door Livio Missir Mamachi di Lusignano tegen het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 12 mei 2011 in zaak F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano/Commissie

(Zaak T-401/11 P)

(2011/C 282/73)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirerende partij: Livio Missir Mamachi di Lusignano (Kerkhove-Avelgem, België) (vertegenwoordigers: F. Di Gianni, R. Antonini, G. Coppo en A. Scalini, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

De rekwirerende partij verzoekt het Gerecht:

- te vernietigen het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken (Eerste kamer) van 12 mei 2011 in zaak F-50/09, *Livio Missir Mamachi di Lusignano/Europese Commissie*, houdende verwerping van het door Livio Missir Mamachi di Lusignano krachtens artikel 236 EG en artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut ingestelde beroep tot nietigverklaring van het besluit van het TABG van 3 februari 2009 en veroordeling van de Commissie tot betaling van een vergoeding voor de immateriële en materiële schade die uit de moord op Alessandro Livio Missir Mamachi di Lusignano en diens echtgenote zijn voortgevloeid;
- de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeker en de door deze vertegenwoordigde rechthebbenden van Alessandro Livio Missir Mamachi di Lusignano van een geldbedrag ter vergoeding van de immateriële en materiële schade die dezen hebben geleden, alsmede ter vergoeding van de immateriële schade die het slachtoffer vóór zijn dood heeft geleden;
- de Commissie verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert de rekwirerende partij drie middelen aan.

- 1) Eerste middel: het Gerecht voor ambtenarenzaken heeft de vordering tot vergoeding van de immateriële schade die verzoeker, Alessandro Missir en diens erfgenamen hebben geleden, ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Ter ondersteuning van dit middel betoogt verzoeker in de eerste plaats dat het Gerecht voor ambtenarenzaken een onlogische, onjuiste en discriminerende toepassing heeft gemaakt van de zogenoemde regel van overeenstemming, die eist dat alleen de klacht in de zin van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut en het beroep in de zin van artikel 91 Ambtenarenstatuut dezelfde rechtsgrond en hetzelfde voorwerp hebben, en niet ook het verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, Ambtenarenstatuut en de klacht in de zin van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut. In de tweede plaats betoogt hij dat de uitlegging die het Gerecht voor ambtenarenzaken van de regel van overeenstemming heeft gegeven, een beperking inhoudt van de uitoefening van het fundamentele recht op een doeltreffende voorziening in rechte, dat onder meer is geformuleerd in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

- 2) Tweede middel: het Gerecht voor ambtenarenzaken heeft ten onrechte geoordeeld dat de Commissie slechts voor 40 % aansprakelijk is voor de opgekomen schade.

Ter ondersteuning van dit middel betoogt verzoeker dat het Gerecht voor ambtenarenzaken het verband tussen het onrechtmatige gedrag van de Commissie en de mogelijke gevolgen van die nalatigheid onjuist heeft beoordeeld omdat de aan de ambtenaar berokkende schade een rechtstreeks en voorzienbaar gevolg was van de nalatigheid van de instelling. Verder betoogt verzoeker dat, ook al heeft de schade verschillende, samenlopende oorzaken, de Commissie hoofdelijk met de moordenaar aansprakelijk dient te worden gehouden tot vergoeding van de schade. Bijgevolg had de door verzoeker jegens de Commissie geformuleerde vordering tot schadevergoeding voor 100 % moeten worden toegewezen.